



Arrest

nr. 114 008 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 7 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 juni 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 oktober 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 6 oktober 2011.

1.3. Op 12 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 80 318 van 26 april 2012.

1.4. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in op 21 maart 2012.

1.5. Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Verzoekster diende een vierde asielaanvraag in op 4 juli 2012.

1.7. Op 10 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Deze beslissing werd later ingetrokken, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 6 september 2012 opnieuw een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) trof. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 103 233 van 22 mei 2013 van de Raad omdat er geen administratief dossier voorlag.

1.8. Op 7 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de in punt 1.6. bedoelde asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 28.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.10.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06.10.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 12.10.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene 21.03.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 21.03.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 04.07.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat het CGVS het asielrelaas van betrokkene als fundamenteel ongeloofwaardig beschouwde. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocate C.L. dd. 26.06.2012 voorlegt waarin verwezen wordt naar een zwaar trauma van betrokkene. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de advocate van betrokkene ven/vijst naar elementen die reeds naar voor gebracht hadden kunnen worden tijdens de behandeling van de vorige asielaanvragen van betrokkene. Overwegende dat betrokkene een kopie hospitalisatie-attest tussen 10.09.2010 en 07.10.2010, een ziektebrief in verband met de onmogelijkheid om te werken tussen 01.10.2010 en 15.10.2010, een psychologisch attest van dr. V.L. dd. 13.10.2010, medisch attest van Dr. Claus dd.06.10.2011, twee kopies van attesten van psychologische opvolging van V.L. dd. 20.07.2011 & dd. 13.10.2010, een kopie van attest van psychologische opvolging door G.P. dd. 20.07.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens haar vorige asielaanvragen had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene een kopie hospitalisatierapport dd. 08.06.2012 van Dr; D. een kopieattest van psychologische opvolgen door G.P. dd.06.06.2012, een kopie van vertrouwelijk rapport van psychotherapeute D.V.H. dd. 19.06.2012 voorlegt. Overwegende dat deze documenten verder bouwen op verklaringen die betrokkene al eerder naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene een advies van het UNHCR voorlegt in verband met asielaanvragen van personen met specifieke noden dd. mei 2012. Overwegende dat dit document verder bouwen op verklaringen die betrokkene al eerder naar voor had kunnen brengen. Over/vegende dat betrokkene een brief van Caritas international dd. 02.07.2012 + begeleidende mails (B.N. dd. 30.06.2012, V.H.D. dd. 27.06.2012, C.L. dd 26.06.2012, B.M. dd. 25.06.2012) in verband met de kwetsbaarheid van mevrouw en de nood voor een opvangplaats. Overwegende dat deze documenten in verband met de verblijfssituatie van betrokkene geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een fax van een medisch attest van Dr. E.C. dd. 06.07.2011 en een kopie van een hospitalisatie van 1.10.2010 tot 15.10.2010 in het hospitaal van Saint-Pierre, een kopie van een hospitalisatieattest dd. 09.06.2012 van V.B. voorlegt. Overwegende dat faxen en kopieën niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene met dit document verder bouw op verklaringen en documenten die ze al eerder naar voor had kunnen brengen. Overwegende dat betrokkene drie brieven van het Tracing van het Rode Kruis dd. 30.03.2011, 07.12.2010 en 20.09.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze brieven reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerdere asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene een brief dd. 11.03.2011 van haar vriendin T. en

haar dochter G. voorlegt die ze via het Rode Kruis zou hebben verkregen voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor bracht tijdens haar tweede asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door DVZ. Overwegende dat betrokkene vijf foto's van haar vriendin T. met de dochter van betrokkene G. voorlegt. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene deze foto's reeds naar voor bracht tijdens haar tweede asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door DVZ. Overwegende dat betrokkene haar identiteitskaart dd.08.07.2003 en een kopie van haar geboorteakte dd.02.08.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor bracht tijdens eerdere asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze sinds de brief van 11.03.2011 geen contact meer met haar dochter gehad zou hebben en niet zou weten wat er aan de hand is. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze door haar oma onder dwang besneden werd omdat ze haar wilde uithuwelijken aan een ouder man. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar nonkel haar misbruikt en verkracht zou hebben, waarna ze zwanger zou zijn geraakt van haar eerste dochter G.; Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog altijd enge dromen zou hebben van wat er met haar gebeurde: gedwongen drinken van mensenbloed en de verkrachtingen. Overwegende dat betrokkene bang is dat haar dochter G. geofferd zal worden door haar nonkel of besneden zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder, bij problemen altijd naar haar nonkel gegaan zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar broer M.N. bij haar nonkel woonden, maar dat hij weggestuurd werd naar Nairobi toen hij vragen begon te stellen. Toen hij haar later wou bezoeken, overleed hij bij een ongeval. Overwegende dat betrokkene verklaart dat jaar andere broer H.R. verdwenen zou zijn toen ze nog klein was en dat er daarna niets meer van hem gehoord werd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze altijd volgde wat haar nonkel aan de telefoon zei, en dat ze hem op een dag heeft horen zeggen dat er nog drie mensen in de familie waren, die hij kon offeren. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader gestorven zou zijn toen zij op het internaat zat. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar leven in gevaar zou zijn bij terugkeer omdat haar nonkel lid zou zijn van een Satanische culte en haar zou willen offeren.. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980 De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.09.2011; 12.10.2011 & 21.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van het gezag van gewijsde van het in punt 1.7. bedoelde arrest van de Raad.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

"De thans bestreden beslissing tot niet inoverwegingneming van een asielaanvraag werd op identieke wijze gemotiveerd als de door Uw Raad per arrest 22.05.2013 met arrestnummer 103.233 vernietigde beslissing van 06.09.2012.

Deze beslissing is behept met het gezag van gewijsde.

"Het gezag van gewijsde van een uitspraak houdt in dat er een wettelijk vermoeden van waarheid aan kleeft en impliceert dat de bestaande rechtsverhouding voor de partijen bindend is vastgesteld. Het gezag van gewijsde strekt zich uit tot het beschikkend gedeelte en de onverbrekkelijk met de met het beschikkend gedeelte verbonden motieven". (VANDELANOTTE, J. en GOEDERTIER/G., Handboek Belgisch Publiekrecht, 2010, die Keure, Brugge, biz. 262).

"Het gezag van gewijsde is een wettelijk vermoeden van waarheid dat belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag wordt gesteld door dezelfde of een andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid, of door de partijen in het geding, maar dat niet belet dat een beroep wordt gedaan op de bij wet voorziene rechtsmiddelen" (ibidem, biz. 871- eigen accentuering)

In casu heeft de tegenpartij dan ook het gezag van gewijsde geschonden van het arrest 103.233 van Uw Raad, doordat de thans bestreden beslissing inhoudelijk identiek gemotiveerd is als degene die door dit arrest werd vernietigd.

Dat het verweer van tegenpartij (stuk 12), als zou Uw Raad zich niet hebben uitgesproken over de inhoud van de beslissing van 06.09.2012 slechts gedeeltelijk pertinent is. Het klopt inderdaad dat Uw Raad zich niet inhoudelijk heeft uitgelaten over het destijds door verzoekster ontwikkelde middel, doch dit verandert niets aan het feit dat het arrest van 22.05.2013 met nummer 103.233 met gezag van gewijsde behept is, zodat de beslissing van 06.09.2012 niet op identieke wijze kan worden hernomen, zonder dit gezag van gewijsde te schenden. Het loutere feit van een identieke beslissing te nemen als diegene die vernietigd is, maakt op zich immers al een schending van het gezag van gewijsde uit. Dit wordt bevestigd door LEROY, die stelt:

"La violation de l'autorité de chose jugée est une des formes de violation de la loi Elle se présente le plus souvent dans les cas où, après un arrêt d'annulation, l'autorité reprend un acte identique à l'acte annulé sans corriger le vice sans corriger le vice qui a motivé l'annulation.

L'acte refait dans ces conditions est évidemment illégal pour les mêmes raisons que le premier. Il l'est en outre pour violation de l'autorité de chose jugée qui s'attache au premier arrêt. Cette illégalité supplémentaire n'est pas une pure spéculation intellectuelle: elle est d'ordre public, (...)» (LEROY, M., Contentieux administratif 2011, Anthemis, Limal, biz. 435)

Bovendien ligt tegenpartij zelf aan de oorzaak van het feit dat Uw Raad niet tot inhoudelijke controle van het middel kon overgaan, door geen administratief dossier (laat staan een verweernota) over te maken in het kader van de procedure voor Uw Raad, waartoe zij volgens het artikel 39/72,§1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 nochtans verplicht is. Tegenpartij kan zich dan ook moeilijk op haar eigen nalatigheid beroepen om te ontsnappen aan de gevolgen van het gezag van gewijsde.

Het eerste middel is ernstig"

2.2. Kernbetoog van verzoekster is dat verwerende partij het gezag van gewijsde schendt, nu de bestreden beslissing op dezelfde wijze gemotiveerd werd als de in punt 1.7. bedoelde beslissing van 6 september 2012, die door de Raad vernietigd werd bij arrest nr. 103 233 van 22 mei 2013.

2.3. Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest houdt in dat de uitspraak als waarheid geldt en dat het beslechte rechtspunt niet opnieuw in vraag mag worden gesteld. Het gezag van gewijsde moet mede beoordeeld worden in functie van de motivering die tot de in het dispositief opgenomen beslissing heeft geleid en die er onafscheidbaar mee is verbonden. Wil men derhalve het gezag van gewijsde volledig respecteren, dient niet enkel rekening te worden gehouden met het beschikkend gedeelte van het arrest maar ook met de overwegingen die er de noodzakelijke en onlosmakelijke ondersteuning voor vormen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, nr. 1030).

2.4. In casu blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit de beschikking van 23 april 2013 die samen gelezen moet worden met het in punt 1.7. bedoelde arrest, dat de in punt 1.7. bedoelde beslissing van 6 september 2012 werd vernietigd, aangezien verwerende partij geen administratief dossier had neergelegd, zodat de Raad geen wettigheidscontrole kon uitoefenen op de bestreden beslissing. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen heeft de inhoud van de beslissing van 6 september 2012 nog niet het voorwerp uitgemaakt van een arrest van de Raad, zodat de bestreden beslissing – hoewel inhoudelijk identiek aan deze van 6 september 2012 – het gezag van gewijsde van voormeld arrest niet schendt. Het gegeven dat verwerende partij zelf aan de basis ligt van het in punt 1.7. bedoelde arrest door geen administratief dossier in te dienen, houdt niet in dat zij om die reden geen identieke beslissing zou kunnen treffen. Een latere beslissing is niet per

definitie aangetast door het gebrek dat geleid heeft tot de vernietiging van een vorige, identieke beslissing (RvS 23 maart 2004, nr. 129.605).

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, en van het beginsel van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“1.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing mevrouw C.L. voor als "advocate" van verzoekster. Mevrouw L. werkt bij BCHV en stelde het advies van 26.06.2012 op dat verzoekster gebruikte ter staving van haar nieuwe asielaanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat het advies van het BCHV (in de beslissing van tegenpartij dus aangeduid als "de brief van verzoeksters advocate") niet kan aanvaard worden als "nieuw element" in de zin van het artikel 51/8 Vreemdelingenwet, aangezien het een gesolliciteerd karakter zou hebben.

Verzoekster verduidelijkt voor zoveel als nodig dat het BCHV een partnerorganisatie is van UNHCR, en dat zij niet betaald heeft voor de tussenkomst van het BCHV in haar dossier. BCHV is een onafhankelijke instantie die jaarlijks honderden verzoeken tot tussenkomst krijgt, en slechts op enkele tientallen van die verzoeken (nl. ongeveer een op zeven) effectief ook tussenkomt. Het BCHV heeft de volledige vrijheid om al dan niet tussen te komen. Voorzover het "gesolliciteerd karakter" verweten wordt aan het BCHV is dit dan ook volledig incorrect. Het BCHV is in casu tussengekomen omdat zij van oordeel was dat verzoekster een beschermingsnood heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voor zoveel als nodig citeert verzoekster uit de website van het BCHV, al mag verondersteld worden dat de tegenpartij maar al te goed op de hoogte is van de taken die het BCHV behartigt:

"De Juridische Dienst kwam in 1996 tot stand in de schoot van het BCHV en dit met de logistieke, technische en financiële steun van het UNHCR, om hen bij te staan in de invulling en de voorbereiding van hun adviesbevoegdheid, bepaald in art. 57/23 bis van de Wet van 15 december 1980. Omwille van dit bevoorrecht statuut en de specificiteit van haar activiteiten, heeft het BCHV constructieve contacten ontwikkeld met de asielinstanties in België. Onze juridische dienst heeft ook een grondige kennis van de asielmaterie en de asielprocedure en kan hierdoor anderen adviseren."

Door te stellen dat "de brief van verzoeksters advocate" een "gesolliciteerd karakter" heeft, schendt de bestreden beslissing dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden aangezien de bestreden beslissing aan verkeerde feitenvinding doet, nl. stelt zij ten onrechte dat het advies van het BCHV een brief van verzoeksters advocaat betreft, en verbindt zij daar de consequentie aan dat dit advies een "gesolliciteerd karakter heeft".

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden door het feit dat de tegenpartij kennelijk niet of minstens op bijzonder nalatige wijze heeft nagegaan wie de opsteller van het advies was. Het betreft immers geen brief van de advocaat, maar een advies van het BCHV. Het advies bevat op zijn eerste pagina duidelijk de hoofding van het BCHV, en het wordt ook afgesloten met:

"Pour le CBAR,

C.L."

Het was dus overduidelijk dat het een advies van het BCHV betrof. Het feit dat de bestreden beslissing dit niet inziet (zelfs niet nadat een eerdere beslissing al was ingetrokken, en de daarna genomen beslissing werd vernietigd), geeft blijk van een kennelijk onzorgvuldig omgaan met het dossier van verzoekster.

Dit geldt temeer in casu nu er behalve het "gesolliciteerd karakter" van het advies geen andere inhoudelijke argumenten gegeven met betrekking tot dit advies van het BCHV, waaruit zou moeten blijken dat het niet om een "nieuw element" in de zin van het artikel 51/8 Vreemdelingenwet gaat. De "nieuwheid" van het advies wordt aldus niet betwist in de bestreden beslissing. Het advies is duidelijk het belangrijkste nieuwe element ter staving van de asielaanvraag van verzoekster.

Nu de "nieuwheid" van het advies niet in twijfel wordt getrokken, en het "gesolliciteerd karakter" van het advies werd weerlegd, dient de bestreden beslissing om deze redenen alleen al te worden vernietigd.

2.

Het is dan ook slechts voor zoveel als nodig dat verzoekster hieronder ingaat op de "nieuwheid" van het advies van het BCHV, in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Daar waar een advies van het BCHV misschien niet gelijkgesteld kan worden met een tussenkomst door het UNHCR in de zin van het artikel 57/23bis Vreemdelingenwet, wijst verzoekster er wel op dat

het BCHV zoals aangegeven een partnerorganisatie van het UNHCR is, waardoor aan haar advies een zeker gewicht toekomt. Als deze organisatie haar licht laat schijnen op een afgesloten asioldossier en tot de bevinding komt, zoals in casu, dat een bepaalde persoon een beschermingsnood heeft die volgens het BCHV niet adequaat werd afgehandeld, dan dient het advies van deze organisatie, waarbij gevraagd wordt om de persoon deze beschermingsnood in te willigen, op zijn minst te worden beschouwd als een nieuw element.

Bovendien wordt het advies gestaafd met een reeks medische attesten van de periode tussen September 2010 en juni 2012. Het is op die manier "een nieuw bekomen bewijs van eerder nooit aangehaalde feiten".

In overeenstemming met het principiële arrest van de Raad van State van 27 november 2002 (met arrestnummer 113.002) dient de notie "nieuw element" uit het artikel 51/8 Vreemdelingenwet, op basis waarvan een herhaalde asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen indien er geen nieuwe gegevens worden aangebracht die wijzen op een mogelijke beschermingsnood in de zin van het artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, eerder ruim geïnterpreteerd te worden. In een noot bij dit arrest stelde professor VANHEULE dat op basis van dit arrest nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet dienen te worden gedefinieerd als volgt:

1. Nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van de DVZ., het CGVS of de VBV betrokken waren (bv. Wegens gebrek aan materieel bewijs of de geloofwaardigheid van dat bewijs)
2. Nieuw bekomen bewijzen van eerder nooit aangehaalde feiten
3. Nieuwe feiten en gebeurtenissen die zich na de eerste erkenningsprocedure hebben voorgedaan

Het is duidelijk dat het advies van het BCHV inderdaad een nieuw bekomen bewijs van een eerder nooit aangehaald feit is, nl. het feit dat verzoekster mentaal fragiel is, of minstens was op het ogenblik van haar gehoor bij het CGVS. Verzoekster was daardoor niet in staat om een gehoor te ondergaan.

Het advies van BCHV toont aan de hand van medische en psychologische attesten aan dat verzoekster geen eerlijke kans heeft gekregen om haar asielmotieven uit de doeken te doen, aangezien het CGVS haar onterecht heeft beschouwd als een psychisch normaal functionerend persoon, die in staat moet zijn om heldere en consistente uiteenzettingen te geven over hetgeen hem is overkomen.

De vraag of het CGVS al dan niet "in de fout is gegaan" is thans niet meer pertinent. Er wordt echter aangetoond dat verzoekster psychisch niet stabiel was. Haar psychische fragiliteit werd nooit eerder aangehaald maar heeft haar er wel van weerhouden om een consistent asielrelaas te kunnen neerzetten. Haar psychische fragiliteit ten tijde van het gehoor is in die zin dus een "nooit eerder aangehaald feit", waarvan nu pas de bewijzen konden worden voorgelegd.

Om die reden wordt zodoende het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden.

3.

Verzoekster ontkent niet dat een aantal van de medische en psychologische attesten die worden bijgevoegd aan het advies van het BCHV, attesten zijn die zij reeds eerder naar voor had kunnen brengen. Even goed zijn er echter attesten die dateren van na 21.03.2012, m.n. haar derde (en, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, vorige) asielaanvraag.

Het weze herhaald dat de medische attesten dienen ter ondersteuning van het advies van het BCHV, dat op zich een nieuw element is, hetgeen niet betwist werd in de bestreden beslissing. Het geheel van deze attesten, de nieuwe en degene die zij reeds eerder had kunnen voorleggen, geven een beeld van haar fragiele mentale toestand op het ogenblik dat zij haar gehoor onderging bij het CGVS. Bovendien vormen deze "oude" attesten eveneens een nieuw bekomen bewijs van eerder nooit aangehaalde feiten.

Hierdoor wordt het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

1 D. VANHEULE, "Bonitha en de Witte Pater: over nieuwe bewijzen in de asielpprocedure" (noot R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002, T.Vreemd. 2003, 127-132)

Zij maken in hun geheel duidelijk dat verzoekster niet in staat was om op een coherente wijze haar asielmotieven uiteen te zetten op 04.10.2010, dag van haar gehoor bij het CGVS.

Voor zoveel als nodig betwist verzoekster het argument uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de bij het advies gevoegde attesten "faxen en kopieën (zijn die) niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit daarvan niet kan worden nagegaan".

Verzoekster wijst er op dat alle bij het advies bijgevoegde attesten opgesteld zijn door Belgische artsen of hulpverleners. Zelfs indien sommige van deze attesten niet in origineel werden gevoegd bij het advies, kan hun authenticiteit niet in twijfel worden getrokken. Tegenpartij kan eenvoudig de authenticiteit ervan nagaan, voorzover zij die in twijfel zou trekken. Het betreft immers geen schimmige kopies uit een derde land maar attesten van instituten waarvan mag verondersteld worden dat tegenpartij het bestaan kent of minstens zelf kan verifiëren. Het betreft duidelijk een stereotype motivering om deze attesten af te schepen. Tegenpartij gaat dan ook onvoldoende zorgvuldig tewerk in

de beoordeling van deze documenten. Zodoende is er in casu een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Op grond van de alinea (1) zoals hierboven ontwikkeld, en minstens op grond van het gehele middel ontwikkeld "in rechte", dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd.

Het tweede middel is ernstig."

2.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.8. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.9. Uit (oud) artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens op cumulatieve wijze:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar vierde asielaanvraag een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: het BCHV) van 26 juni 2012 neerlegde, waarin in essentie wordt gesteld dat verzoekster, op het moment van het gehoor bij het Commissariaat-generaal ten tijde van haar eerste asielaanvraag, om medisch-psychologische redenen niet in staat was om gehoord te worden en waarin verschillende medische en pseudo-medische attesten en een algemeen advies van UNHCR van mei 2012 i.v.m. asielaanvragen van personen met specifieke noden, ter ondersteuning van dit betoog als nieuw element naar voren worden gebracht bij verzoeksters

vierde asielaanvraag. Verzoekster legde voormelde attesten en voormeld UNHCR-advies neer. Het Commissariaat-generaal had volgens het BCHV in concreto rekening moeten houden met de fragiele medische toestand van verzoekster, aangezien daar duidelijke indicaties van waren op de dag van het gehoor. Volgens het BCHV had het Commissariaat-generaal verzoekster moeten laten onderwerpen aan een medische test om na te gaan of zij in staat was om te worden gehoord en had het Commissariaat-generaal minstens het gehoor moet annuleren en/of verzoekster moeten uitnodigen op een latere datum waarop haar gezondheidstoestand beter was.

2.11. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift uitgebreid aangaande het voorlegde advies van het BCHV. Ze tilt eraan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar C.L., auteur van het advies van het BCHV, als *“haar advocate”*, terwijl zij niet verzoeksters advocaat, maar wel jurist bij het BCHV is en dat aan dit schrijven een gesolliciteerd karakter wordt toegeschreven, terwijl er *“geen andere inhoudelijke argumenten [worden] gegeven met betrekking tot dit advies van het BCHV, waaruit zou moeten blijken dat het niet om een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet gaat.”* In de bestreden beslissing kan evenwel op inhoudelijk vlak gelezen worden dat het advies *“verwijst naar elementen die reeds naar voor gebracht hadden kunnen worden tijdens de behandeling van de vorige asielaanvragen van betrokkene.”* Deze beoordeling is op zich reeds voldoende schragend in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het gegeven op zich dat verwerende partij ten onrechte C.L. bestempelt als advocaat van verzoekster en om die reden dit document een gesolliciteerd karakter toedicht, kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. Waar verzoekster zich toespitst op de “nieuwheid” van het advies van het BCHV dient de Raad op te merken dat het gegeven op zich dat dit stuk nog niet eerder werd overgemaakt en dat dit niet betwist wordt door verwerende partij, niet volstaat om het element als nieuw te bestempelen in de zin van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet (cf. punt 2.9).

2.14. Verzoekster gaat vervolgens in op het zekere gewicht dat volgens haar toekomt aan het advies, aangezien het BCHV een partnerorganisatie is van het UNHCR, maar een advies van het BCHV kan niet gelijkgesteld worden met een tussenkomst van het UNHCR in de zin van artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet zoals verzoekster trouwens zelf toegeeft in haar verzoekschrift. Het gegeven op zich dat het BCHV voor verzoekster een advies opstelt, maakt niet dat dit advies om die reden dient te worden beschouwd als nieuw in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.15. Wat betreft de voorgelegde medische en pseudo-medische attesten, stelt de Raad vooreerst – en overigens samen met verzoekster – vast dat vijf van deze attesten dateren van 2010 of 2011, daar waar verzoekster een derde asielaanvraag indiende op 21 maart 2012 en ze dus reeds in deze fase hadden kunnen worden overgemaakt. Gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.9., kunnen deze attesten derhalve geen nieuw gegeven vormen in het kader van de vierde asielaanvraag. Verzoekster toont verder niet aan dat de drie attesten die van latere datum dateren, namelijk van juni 2012, nieuwe medische gegevens bevatten die niet in de eerdere vijf attesten werden aangekaart die dateren van 2010 en 2011. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht aangaande de attesten die dateren van 2010 of 2011 dat verzoekster *“deze documenten reeds tijdens haar vorige asielaanvragen had kunnen neerleggen”* en aangaande de attesten die dateren van juni 2012 dat *“deze documenten verder bouwden op verklaringen die betrokkene al eerder naar voren had kunnen brengen”*,

2.16. Verzoekster is ervan overtuigd dat de medische attesten een nieuw bewijs van eerder nooit aangehaalde feiten vormen, maar het betreft feiten die zich eerder hebben voorgedaan, namelijk tijdens een gehoor n.a.v. de eerste asielaanvraag, en inconsistenties en incoherenties in het relaas, die nadien, pas bij het indienen van de vierde asielaanvraag, gekwalificeerd worden als medisch veroorzaakte feiten, namelijk wegens haar fragiele mentale toestand, dit aan de hand van medische attesten die reeds eerder, tijdens de behandeling van de derde asielaanvraag, konden overgelegd worden.

2.17. Met haar betoog dat de voorgelegde attesten *“een beeld geven van haar fragiele mentale toestand op het ogenblik dat zij haar gehoor onderging bij het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”*, kan verzoekster de bestreden beslissing niet onderuit halen. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier waarin zich een attest bevindt opgesteld op 19 juni 2012 door psychotherapeut D.V.H. van Caritas International trouwens vast dat het Commissariaat-generaal naar verzoeksters medische toestand geïnformeerd had alvorens het gehoor aan te vatten n.a.v. de eerste asielaanvraag, aangezien ze op dat moment gehospitaliseerd was, maar verzoekster had zelf de wens

geuit om gehoord te worden en had slechts gewag gemaakt van hoofd- en rugpijn. Het betrokken attest stelt: *“Het gegeven dat zij op hotel verbleef op het ogenblik van haar interview op het GGVS is in dit opzicht alarmerend. Er werd haar de vraag gesteld waarom ze in het ziekenhuis verbleef én er werd genoeg genomen met het antwoord dat ze hoofd- en rugpijn had. Vraag is of ze vanuit haar verzwakte staat adequaat kon reageren. Verder zijn er ook bedenkingen te maken bij het gegeven dat Mevrouw W. vanuit het ziekenhuis mocht deelnemen aan het interview. Haar eigen wens om dit te doen zou de doorslag hebben gegeven, wat vanuit therapeutisch en medisch oogpunt te verdedigen valt, maar gezien het belang en de consequenties van een dergelijk interview mogelijks niet aangewezen was.”*

2.18. Waar verzoekster nog ingaat op de beoordeling in de bestreden beslissing dat bepaalde medische attesten *“faxen en kopieën”* betreffen en betoogt dat *“tegenpartij [...] eenvoudig de authenticiteit ervan [kan] nagaan”*, merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsplicht in deze bij verzoekster ligt. Het komt niet aan verwerende partij toe om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering te dichten en zelf de authenticiteit van de neergelegde attesten uit te vlooien.

2.19. De briefwisseling die verzoekster aan haar verzoekschrift voegt, en die betrekking heeft op verzoeksters poging om de bestreden beslissing te laten intrekken, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.20. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de overige motieven in de bestreden beslissing, zodat kan worden besloten dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA